

ПРОТОКОЛ

№ 110

гр. Пловдив, 23.02.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Надежда Л. Махмудиева
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Анна Д. С.ова

Сложи за разглеждане докладваното от Надежда Л. Махмудиева Въззивно търговско дело № 20245001000048 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 09:50 часа се явиха:

Жалбоподател А. Е. К., редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответник Г.ф., редовно призован, представлява се от **адв. М. Н.**. Представя пълномощно за новата календарна 2024 година.

Съдът докладва постъпила молба от пълномощника на А. К., с която заявява, че няма да се яви в днешното съдебно заседание, моли да се даде ход и се разгледа делото в негово отсъствие. Заявява, че е запознат с определението за насрочване на делото и няма възражения.

СТАНОВИЩА ПО ХОДА НА ДЕЛОТО

Адв. Н.: Да се даде ход на делото.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по Въззивна жалба вх. №34133/08.11.2023 г., подадена от А. Е. К., чрез адв. Е. А., против Решение №386/13.10.2023 г. по търг.д.№707/2021 г. на ОС –

Пловдив, XXII търг. с-в, в осъдителната му част, с която жалбоподателят е осъден на основание чл.288, ал.12 във вр. чл.288, ал.1, т.2, б.“а“ от КЗ /отм./, да заплати на Г.ф. сумата от 23 812,40 лв., изплатена от Г.ф. на В. А.ов К., пострадал при ПТП на 04.01.2014 г. на горски път, свързващ с. Р. с м.“О.“, виновно причинено от А. Е. К., като водач на автомобил „М.“ с рег.№...., която сума представлява сбор от изплатеното обезщетение за неимуществени вреди, обезщетение за забава и разноски по гр.д.№10693/2016 г. на СРС, ВЕДНО със законната лихва върху главницата от 23 812,40 лв. за периода от 29.09.2021 г. до окончателното плащане, както и сумата 2055,54 лв. – разноски по делото, и 300 лв. – възнаграждение за юрисконсулт. Релевирани са оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт в обжалваната част. Съдът превратно е анализирал свидетелските показания и експертизите на вещите лица – не в тяхната цялост, а само в ползващата тезата на ищеца част. Не са обсъдени доводите на ответника, а са уважени всички възражения на ищеца. Неправилно съдът е приел, че пътно-транспортното произшествие е настъпило на път, отворен за обществено ползване, за движение по който водачът е имал задължение да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ – по делото се установява, че пътят представлява „горски път“, който не е част от републиканската пътна мрежа, поради което ищецът не е бил пасивно-легитимиран да отговаря за причинените вреди на пострадалия, и не е следвало да заплаща обезщетение. Необоснован е изводът на съда, че причина за настъпилото ПТП са неправилните действия на водача на автомобила – при техническа неизправност на трансмисията, вместо да задейства екстремно спирачната система, и да 1 установи автомобила на място, водачът го е отклонил наляво и е излязъл от контурите на горския път, в резултат на което е настъпило преобръщането на автомобила. От допълнителните пояснения, дадени от вещото лице, се установява, че макар и малко вероятна, не е изключена възможността всички системи, които биха могли да доведат до спирането на автомобила, да са били повредени или компрометирани, и в този случай действията на водача биха били напълно адекватни на възникналата ситуация при движението на автомобила. За да достигне до крайния си извод, съдът не е кредитирал показанията на св. Ш., като е извел изводите си изцяло от снимковия материал, който е неясен. При съмнение за правилността на експертизата, неколkokратно е поискано да бъде допуснат до

разпит свидетеля К.Т. – механикът, извършил първоначалния оглед на автомобила. Неговите показания биха дали обективни данни за техническото състояние на автомобила непосредствено след процесното ПТП, които биха изяснили причината автомобилът да не намали скоростта и да не преустанови движението си. Съдът обаче не е допуснал свидетеля, като е приел, че искането е преклудирало. Поддържа се, че искането е било направено своевременно, тъй като едва при повторния разпит на св.Ш. той е споменал за механика К.Т., поради което постановеният съдебен акт е постановен при празнота в доказателствения материал. Заявява се претенция за присъждане на разносните за въззивното производство. Направено е доказателствено искане, мотивирано на основание чл.266, ал.3 от ГПК: за допускане до разпит на свидетеля К.Т. при режим на довеждане, по въпроса: Какво е било техническото състояние на автомобила непосредствено след процесното ПТП, респ. дали спирачната накладката е изпаднала. Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес в обжалваната част, чрез надлежно упълномощен процесуален представител /упълномощен заедно и поотделно с адв. Милко Тонев/, съгласно пълномощно за въззивната инстанция, депозирано с Молба вх. №34744/14.11.2023 г. в срока за отстраняване на нередовностите на въззивната жалба. Въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.260 от ГПК, в срок е приведена в съответствие с изискванията на чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба на ответника е връчен на ищеца, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил Отговор на въззивна жалба вх. №37778/07.12.2023 г., подаден от Г.ф., чрез адв. М. Н., надлежно упълномощена за всички инстанции, съгласно представено упълномощаване на АД “М.“, и преупълномощаване, за 2023 г. и 2024 г., представени с Молба вх.№2874/24.01.2024 г. Застъпва се становище за неоснователност на въззивната жалба на ответника – поддържа се, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, съдът е обсъдил всички събрани доказателства и е достигнал до правилни фактически и правни изводи. Неоснователно е оплакването, че пътят, на който е настъпило процесното ПТП, не е отворен за обществено ползване – лошото му фактическо състояние не е определящо за статута на пътя. В КЗ /отм./ не е поставено изискване за мястото на настъпване на ПТП, освен че 2 същото следва да е на територията

на Република България, за да бъде определено едно събитие като ПТП, и да бъде ангажирана отговорността на ГФ – т.е. статутът на пътя не е елемент от фактическия състав на отговорността на ГФ. Ето защо, съдът правилно е приел, че в полза на ищеца е възникнало регресно право да получи от виновния водач възстановяване на изплатената като обезщетение сума. Обоснован е изводът, че причината за настъпване на ПТП не е техническа, а се дължи на поведението на водача А. Е. К., който извод на съда е основан на приетата по делото САТЕ, и правилно не са кредитирани показанията на св. Ш. за открита от него впоследствие накладка в зоната на произшествието. По отношение на направеното доказателствено искане за разпит на свидетеля К.Т., се взема становище, че искането е преклудирано, и се настоява да не бъде уважавано от въззивния съд. Към момента на заявяване на това доказателствено искане пред първостепенния съд не са настъпили промени в обстоятелствата, които да наложат промяна на определението на съда. Вещото лице С. е изяснил, че заключението му може да бъде изградено както на обективните данни /снимковият материал в ДП/, така и на хипотези, изградени на базата на субективните данни на свидетелските показания. С направеното доказателствено искане се прави опит да бъдат събрани субективни данни, които няма да дадат по-голяма конкретика от тази, която може да бъде предоставена от снимковия материал, съставен непосредствено след инцидента. Несъстоятелен е довода, че за този свидетел ответникът е узнал за пръв път едва при повторния разпит на св.Ш.. Твърдените от св. Ш. обстоятелства са били известни на ответника, поради което същият е следвало да ангажира доказателства за тях още с отговора на исковата молба. Настоява се за потвърждаване на първоинстанционното решение. Заявява се претенция за присъждане на разноските за въззивното производство.

По направеното доказателствено искане съдът се е произнесъл с Определение № 45 от 06.02.2024 г., с което е оставено без уважение.

Адв. Н.: Жалбата я считам за неоснователна и я оспорвам с представения отговор. Нямам доказателствени искания.

В постъпилата молба същите заявяват, че поддържат въззивната жалба, няма да сочат нови доказателства и молят да се даде ход по същество.

Представя договор за правна защита и съдействие, и списък на разноските.

Адв. Н.: Да се приемат договор за правна защита и съдействие, и списък на разноските, като изрично правя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, още повече, че то следва да бъде едно и определено в минималните размери по Наредбата, още повече виждаме, че предоставената правна защита се изразява само в изготвяне на въззивна жалба, но не и за процесуално представителство. Ето защо считам, че няма основание, ако въобще са налице условия за присъждане на разноски на въззивника, то те да бъдат съобразени с нормативно определените.

Ние не претендираме разноски.

С оглед липса на заявени доказателствени искания от страните, съдът намира, че делото е изяснено от фактическа страна и следва да бъде даден ход по същество и затова,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Адв. Н.: Уважаеми апелативни съдии, моля да постановите решение, с което да потвърдите първоинстанционното такова, като правилно, законосъобразно, постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон и събраните по делото доказателства. Не са допуснати абсолютно никакви процесуални нарушения и в тази насока съм изложила подробни съображения в отговора, който моля да имате предвид при постановяване на крайния съдебен акт.

Съдът обяви, че ще се произнесе с решение до 25.03.2024 г.

Протоколът изготвен в с.з.

Заседанието се закри в 9,56 часа.

Председател: _____

Секретар: _____